

Via de la Plata, een pelgrimsroute in Spanje

Pelgrims hadden vroeger, zeg vanaf de Middeleeuwen, een scala aan motieven voor hun bedevaart. Uit devotie, om vergiffenis van zonden te verkrijgen, voor het ontvangen van een aflaat, om een belofte na te komen, om boetedoening te doen, uit pure bezieling, een heiligdom te willen bezoeken, uit dankzegging of om tot verdieping en bezinning te komen.....en dan werd de te lopen route vooral bepaald door "de kortste weg". Dus als een inwoner uit Sevilla, zuid Spanje, het nodig vond - of verplicht werd? - om vergiffenis van zijn zonden te vragen bij het graf van de heilige Jacobus in Santiago de Compostella dan viel een route door het fraaie natuurpark Sierra de Andújar bij voorbaat al af: veel te veel omlopen! Nee, zijn pelgrimage stond niet in het teken van genieten van de mooie natuur in deze Sierra of van het bevredigen van de zucht naar avontuur, maar van lijden, van boete doen.....afzien, zeg maar. En we kunnen ons na het lopen van slechts een paar etappes van de Via de la Plata, het pelgrim-pad tussen Sevilla en Santiago de Compostella, wel iets voorstellen bij zo'n afzien.

de Meseta

Via de la Plata

De route, van zuid naar noord, is ongeveer 1000 kilometer lang. Een langere pelgrimsroute kun je in Spanje niet lopen. Ooit was het een Romeinse weg die in Astorga eindigde. Om in Santiago de Compostella te komen stap je in Astorga over op de *Camino Francés*. Nog 250 kilometer naar het oosten te gaan.

“Plata” is een verbastering van het Moorse voor “verharde weg.” De Moren hebben het Iberisch schiereiland eeuwenlang bezet.

De Via doet op zijn weg meerdere steden en dorpen aan die tot de top van het Spaanse culturele erfgoed behoren: Zafra, Mérida, Cáceres, Salamanca, Zamora, Oviedo en Astorga, om er een paar te noemen.

Wij besloten om in Salamanca te starten met onze wandeltocht.

Salamanca

Vanaf het vliegveld van Madrid (Madrid Barajas) is het nog ruim 2 uur met de bus naar Salamanca. Tot de top van het Spaanse culturele erfgoed in Renaissance stad Salamanca behoort zonder twijfel het centrale plein, hart van de stad: Plaza Mayor. Met haar barokke zandstenen gebouwen en arcades, sfeervol verlicht. Of de Semana Santa, de heilige week voor Pasen. Met haar processies met veel wierook, muziek, trommels, bellen, passietaferelen, beeldengroepen en veel emoties. Een spektakel dat je een keer gezien moet hebben.

Plaza mayor Salamanca

De wandelroute

Eenmaal buiten de stadsgrenzen kom je op de vlakte. De Noordoostpolder is er vergeleken heuvelachtig bij. Welkom op de Meseta! *“Een landschap als een tafelblad: hoog en vlak.”* Waar het 's zomers zeer heet kan worden.

Op onze website hebben we deze foto van een schilderij [van Angeles Nieto](#) geplaatst: ***Tarde en la Meseta***, 's middags op de Meseta. Een schilderij dat o.i. bijzonder fraai de gevoelstoestand van een wandelaar op deze dunbevolkte, droge, gele graanvlaktes met rode paden en slaperige dorpjes weergeeft.¹

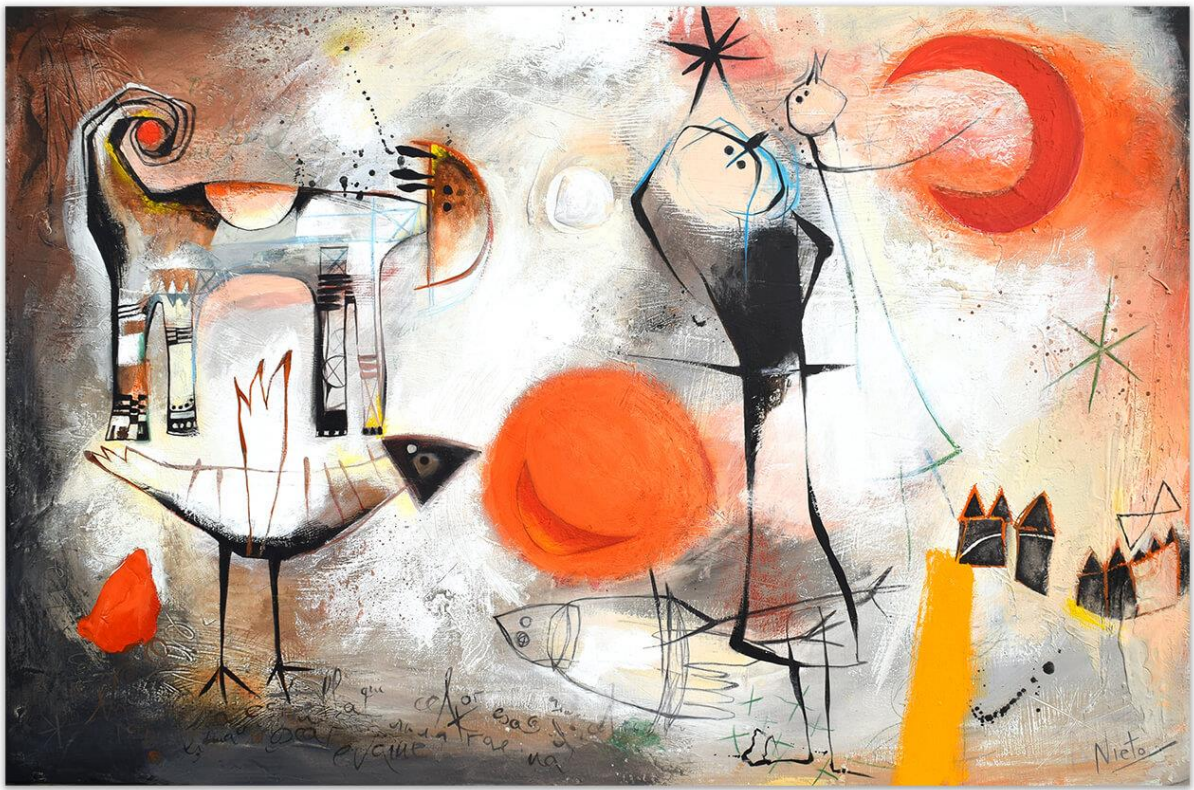

Meseta 2

---

¹ *“In het komende nummer van Wandelmagazine treden wij letterlijk in de voetsporen van bekende kunstenaars, door hun favoriete wandelgebieden te verkennen”.* Zo lazen we. Op onze website laten we meerder keren schilderijen zien die vaak nog beter dan een foto de stemming van een wandelgebied weergeven.

En verder gaat het pad over rode stoffige zandpaden die tot de horizon reiken. Na het nodige afzien bereik je de eerste wijngaarden. In het gebied ten zuiden van de Douro, de rivier die bij Porto (Portugal) in zee stroomt. Toch een mooi vooruitzicht voor een dorstige pelgrim (?).

's-Middags in de Meseta Angelus Nieto

Zamora

Je loopt Zamora binnen via de Puente de Piedra, voltooid aan het begin van de dertiende eeuw. Jawel: over water(!), van de Douro rivier. Zamora was tijdens de Romeinse overheersing een belangrijke plaats. Er zijn nog veel tastbare herinneringen aan die tijd te bewonderen. Maar als wandelaar heb je, na de etappes door de Meseta, vooral behoefte aan mensen om je heen, aan levendigheid. Wie weet hoeveel pelgrims uit Sevilla hier aangekomen al dachten: "die aflat hebben we nu toch al wel verdiend zeker!"

Om vervolgens, de volgende dag, de Meseta weer in te duiken. Je gaat ervan houden, zo wordt het gevoel. Hoewel totaal niet te vergelijken had ik dat ook bij het Noaberpad. De eerst etappe vanuit Nieuweschans. Door de kleiakkers en bietenvelden. Na verloop van tijd ga je houden van de uitgestrektheid, van de "leegte", van de imponerende oneindige landschappen en dringt er iets van een besef tot je door dat je eigen belangrijkheid best wat minder kan. Of zoiets.

Zamora brug over de Douro

Tabara via Montamarta

De heuvels komen in zicht. De dorpjes doen denken aan de Spaghettiwestern, waar een *poor lonesome cowboy* met vertraging bij ondergaande zon binnenloopt.

Langs de ruïnes van de imposante burcht van de ridders van de Orde van Santiago, die in vroegere tijden de overgang van de Rio Elsa bewaakte. En, volgens de overlevering, ook de pelgrims beschermden. Overigens: de ridders van deze orde hoefden niet de gelofte van kuisheid af te leggen. Op alles zijn weer uitzonderingen gemaakt. Toen ook al.

Nog een etappe verder en je arriveert bij de Iglesia de Santa María de Tábara. Een Romeinse kerk uit de tiende eeuw(!).

Maar Tabara had ook een café.

Tabara

Algemene routetips

- De route is redelijk bewegwijzerd. Gele strepen of de bekende Jacobsschelp. Er zijn vele langgerekte rechttoe rechtaan stukken.
- Probeer van tevoren je onderdak te regelen. Of boek een arrangement bij een reisbureau (aanbevolen).
- “La acampada libre” is verboden. De boetes zouden niet mals zijn. Meer weten we er ook niet van.
- Het zal duidelijk zijn geworden uit het verslag: neem voldoende water mee voldoende te eten. En beschermingsmiddelen tegen de zon.

Burcht ridders van Santiago

Samana Santa

Zamora

